

[Redacted]

G [Redacted] dnia 26.09.2016 r.

Sygn. akt: D 29/16

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych w G [Redacted]

w składzie:

- Przewodniczący : Grażyna Gliniewicz
- Członkowie : Joanna Gibas - Kobierecka
- Bożena Micewicz

z udziałem protokolanta : Dominiki Wesołowskiej

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 września 2016 r. w G [Redacted] sprawy z odwołania E [Redacted] H [Redacted], R [Redacted] H [Redacted] oraz J [Redacted] F [Redacted] od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w G [Redacted] z dnia 24 maja 2016 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie radcy prawnego T [Redacted] M [Redacted] na podstawie art. 437§ 1 kpk w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. 2016 poz. 233 ze zm.),

postanawia

uchylić postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w G [Redacted] o umorzeniu dochodzenia z dnia 24 maja 2016 r. i przekazać sprawę Rzecznikowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

Przewodniczący składu

[Signature]

Członkowie składu

[Signatures]

Sygn. akt D 29/16

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 16 09. 2013r. E. H. [REDACTED], R. H. [REDACTED], J. P. [REDACTED], K. R. [REDACTED], W. G. [REDACTED] i H. G. [REDACTED] - członkowie Wspólnoty Mieszkaniowej w G. [REDACTED] przy ul. [REDACTED] złożyli skargę nazwaną zażaleniem, na działania radcy prawnego Z. M. [REDACTED] zarzucając mu, że w dniu 11.04.2011r. utrudniał przekazanie dokumentów wspólnoty legalnemu zarządowi oraz iż odepchnął, brutalnie, jedną z osób – kobietę, w wyniku czego interweniowała policja. Ponadto zarzucono, że w dniu 13.04.2011r. ww. radca prawny bezprawnie dysponował dokumentami wspólnoty i utrudniał ich przejęcie używając przy tym słów o charakterze groźby. Skarżący podali również, że radca prawny przystąpił do działania na korzyść zarządcy E. K. [REDACTED] zastraszał jej oponentów poprzez składanie pozwów o zapłatę należności czynszowych, w sytuacji gdy nie było żadnych zaległości z tego tytułu. Widoczna, zdaniem skarżących, była także chęć osiągnięcia korzyści materialnych jako pełnomocnika E. K. [REDACTED] i S. [REDACTED] Ł. [REDACTED] oraz w postaci kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniach windykacyjnych wobec większości członków wspólnoty. Również zarzucono, że w sprawie o ustanowienie zarządcy przymusowego działał jako pełnomocnik pani A. W. [REDACTED] która jako jedyna podpisała ich zdaniem, bezprawną umowę z p. E. K. [REDACTED] o zarządzanie. W toku sprawy niezwykle aktywnie działał w obronie interesów p. E. K. [REDACTED] atakował uczciwych członków wspólnoty. Ich zdaniem pani E. K. [REDACTED] i ww. radca prawny doprowadzili do konfliktu pomiędzy lokatorami. Zarzucono także, że radca prawny nie spostrzegł wad prawnych w pełnomocnictwie udzielonym przez pana W. [REDACTED] właściciela sklepu swojemu pracownikowi, który na tej podstawie bezkrytycznie podpisywał wszystkie uchwały przygotowane przez p. E. K. [REDACTED] Radca prawny według skarżących jest doskonale zorientowany w stanie rzeczywistym wspólnoty a udziela pomocy prawnej mogącej mieć na celu ułatwienie popełnienia przestępstwa jak również narusza przepisy o zakazie prowadzenia spraw, w których jest osobiście zainteresowany (art. 7,10, 11 pkt 3 i 22 lit.c Kodeksu Etyki radców prawnych). Nie przestrzegając zasad etyki nie przynosi chwały całej grupie zawodowej radców prawnych, co stanowi podstawę do odpowiedzialności dyscyplinarnej. Pismem z dnia 7.12.2015r. pani E. H. [REDACTED] zaktualizowała skargę zarzucając przewlekłość postępowania i podtrzymując dotychczasowe twierdzenia dołączyła kserokopie orzeczeń sądowych dotyczących spraw wspólnoty.

Postanowieniem z dnia 17. 02. 2014r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. [REDACTED] po przeprowadzeniu czynności sprawdzających wszczął postępowanie w sprawie.

Następnie w dniu 7.11.2014r. przedstawił obwinionemu zarzuty prowadzenia spraw części właścicieli mieszkań we wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. [REDACTED] w G. [REDACTED], będąc osobiście zainteresowany wynikiem sprawy, a nie będąc jej stroną oraz udzielania im pomocy w wykorzystywaniu większościowych udziałów podczas

22

podejmowania uchwał niezgodnych z prawem lub sprzecznych z interesem wspólnoty mieszkaniowej.

Postanowieniem z dnia 24.05.2016r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego po przeprowadzeniu postępowania, na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 70 ust.2 i 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (j.t. Dz.U. z 2010r. Nr 10, poz. 65, z późn. zm.) umorzył dochodzenie w sprawie. Jak wynika z motywów uzasadnienia tegoż rozstrzygnięcia Z-ca Rzecznika miał na uwadze fakt, że brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia zarzucanego przewinienia dyscyplinarnego. Zarzuty będące przedmiotem skargi były równocześnie badane w postępowaniu prokuratorskim, które zostało umorzone. Część zarzutów jest bezzasadna z uwagi na przedawnienie, albowiem doszło do nich w dniach 11 i 13 lutego 2011r. Pozostałe zaś budzą wątpliwości, które należy rozstrzygnąć na korzyść obwinionego.

Zgodnie z pouczeniem, pismem z dnia 13.06 2016r. Skarżący E. i R. H. złożyli odwołanie od ww. postanowienia, które zaskarżyli w całości zarzucając, że jest nieobiektywne a jedynym jego celem było zbagatelizowanie szkodliwości działań p. M. jako radcy prawnego. Ponowili zarzuty dotychczas zgłaszane pod adresem Z. M. Zaznaczyli, że liczą na pomoc zreformowanej Prokuratury Regionalnej, która rozliczy niekompetencję Prokuratury Rejonowej i policji w ściganiu przestępstw popełnionych ich zdaniem przez p. E. K. i pozostałych uczestników zмовы. Odwołanie złożyła również p. J. P. zarzucając m.in. brak zasadności umorzenia z uwagi na stroniczość podejścia do oceny działań radcy prawnego.

Odwołania należy uznać za uzasadnione jednakże z innych względów niż przytoczone w ich treści.

Postanowienie Z-cy Rzecznika o umorzeniu dochodzenia nie zawiera wskazania właściwych przepisów, które powinny stanowić podstawę orzeczenia.

Rzecznik zawarł w petitum postanowienia przepisy, na podstawie których umorzył dochodzenie jednakże nie odniósł ich odpowiednio do czynów (zdarzeń), które stanowiły przyczynę stawianych zarzutów. Natomiast umorzenie na podstawie art. 17§1 pkt 1 kpk nie odnosi się do wszystkich czynów popełnionych przez obwinionego, to samo z resztą dotyczy wskazanego art. 70 ust.2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych, który znajduje zastosowanie jedynie w przypadku czynów popełnionych przez radcę prawnego w dniach 11 i 13 lutego 2011r. Jednakże na odpowiednie przepisy Z-ca rzecznika wskazuje dopiero w uzasadnieniu postanowienia, gdzie szczegółowo uzasadnia podstawy umorzenia postępowania w odniesieniu do poszczególnych czynów.

Zdaniem Sądu ustalenia zawarte w uzasadnieniu orzeczenia winny być odzwierciedleniem sentencji postanowienia, natomiast przepisy prawa stanowiące jego podstawę wbrew treści rozstrzygnięcia, jak wskazano wyżej, nie znajdują zastosowania do wszystkich czynów zarzucanych radcy prawnemu.

Zatem wydanie postanowienia odpowiadającego powyższym wskazaniom pozwoli na dokonanie wyjaśnienia kwestii naruszenia przez radcę prawnego zasad etyki zawodowej a w konsekwencji bezspornego stwierdzenia, czy doszło do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, jeśli osoby uprawnione złożą odwołanie od kolejnego rozstrzygnięcia.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w G. po rozpoznaniu w dniu 26.09.2016r. sprawy radcy prawnego Z. M. na podstawie art. 437 § 1 k.p.k postanowił uchylić postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w G. o umorzeniu dochodzenia z dnia 24.05.2016r. i kosztami postępowania obciążyć OIRP w

G [redacted] uznając po naradzie, iż zachodzą ku temu powody wskazując jednocześnie czynności, które Rzecznik winien przeprowadzić.

Na powyższe postanowienie nie przysługuje środek odwoławczy.

Członkowie

[redacted signature]
[redacted signature]

Przewodniczący

[redacted signature]